

opusdei.org

Mannen som gick tillsammans med Elefanter (snart präst)

Paul Kioko växte upp bland elefanter, lejon och ormar. Efter flera års arbete som läkare, förbereder han sig nu för att bli diakon den 3 november. Detta är hans historia:

2018-11-02

Var föddes du?

Jag är född i Nairobi, huvudstaden i Kenya, men spenderade störta delen av min barndom i olika nationalparker i Kenya tillsammans med mina föräldrar och bröder. Min far arbetade för Kenya Wildlife Service som parkvaktare.

Vad innebar din fars jobb?

Hans jobb var att både styra, samt att ta hand om de olika djurlivsverksamheterna som fanns i de olika parkerna. Varje utstationering varade i genomsnitt fem år och familjen följde honom ständigt mellan de olika parkerna, från Nakuru National Park, Aberdare Mountains, Amboseli vid foten av Mount Kilimanjaro till Tsavo National Park.

Hur var din barndom på Savannen?

Vi växte upp och lekte i bushen. Trots att det alltid fanns en fara för lejon

eller andra kreatur, men min mammas största rädsla var ormar och skorpioner och dessa fanns det gott om. Tack vare våra skyddsänglar, så hände det aldrig något allvarligt.

Jag förstår att du har haft många äventyr ...

Det kan du ge dig på! En gång fick en av mina bröder gift i ögat från en spottande kobra och fick åka akut till sjukhuset, men tack och lov så miste han inte synen. Min andra bror kraschar nästan in i ett par lejon som doldes av en kurva, när han kommer cyklandes i full fart. Men lejonen var, som tur var, mer intresserade i ett vårtsvin som dom hade fångat och min bror kunde ta sig i säkerhet.

Hur spenderade du helgerna?

Om vi uppförde oss bra under veckan, så brukade min pappa ta med oss ut på söndagarna för en

utmaning. Utmaningen var att vara den första som upptäckte en av de ”big-five” – elefant, noshörning, lejon, buffel eller leopard. Min far var den som nästan alltid vann, då han hade störst tålamod med att fokusera och titta på samma plats tillräckligt länge för att se och lokalisera var djuren gömde sig.

Trivdes din mamma i bushen?

Ja, väldigt mycket, även om hon alltid tycktes vara mer intresserad i fåglarna – något vi pojkar aldrig kunde förstå. Låt mig förklara. Min mamma föddes i USA och kom till Afrika i slutet av 60-talet för att undervisa i matematik och för att se världen. Detta kan vara orsaken till att hon tyckte om fåglarna – precis som dom, så behövde hon flyga till en annan kontinent för att bygga ett hem. I Tanzania mötte hon min far som avslutat sin utbildning som vakt

och resten är historia, eller gudomlig försyn som min mormor skulle säga.

Vad lärde du dig under dessa år i bushen?

Många saker, så som kärlek för naturen och dess skönhet. Men det som verkligen har varit bra för mig är att minnas min fars tålamod och att se helheten och de små enkla glädjeämnena i livet, som när min mamma ser en brun liten fågel.

Fick du lära dig att hantera vilda djur?

Att kunna växa upp i naturen var som ett paradiset för unga pojkar. Vi hade aldrig TV eller Playstation i huset och det behövdes inte heller, då föräldralösa djur fördes till vårt hus och det var oftast små impalas, gaseller, antiloper, lejonungar, elefanter och noshörningar som gick omkring.

De större djuren, särskilt elefanterna, hölls på natten i fållor bakom vårt hus och vi matade dem med ruttna mangos och apelsiner. Vi hade en lek som gick ut på att försöka kasta frukterna direkt i munnen på djuret, för att kunna få poäng.

Vilken riktning tog ditt liv efter uppväxten?

Vi flyttade till Nairobi och började på gymnasiet. Men det var först på *Lenanas skolan* som jag träffade unga universitetsstuderanden som kom för att undervisa om kristen lära. Med tiden fick jag veta att några av dem hörde till Opus Dei. Genom dem fick jag veta mer om den delen av den Katolska Kyrkan och under mitt sista år på *Lenana* så bad jag om att få bli medlem i Opus Dei.

När jag avslutat mina medicinstudier vid *University of Nairobi* så arbetade jag ett år på Försvarssjukhuset innan jag flyttade till *Mater Hospital* där jag

arbetade i 15 år. Först på akutvårdsavdelningen och senare på intensivvårdsavdelningen där jag hjälpte till med öppna hjärtoperationer, men fick även avslutat en specialisering inom anesthesiologi.

När började du överväga kallelsen och vägen till prästadömet?

Det finns en tid för varje sak under himlen, som visdomsboken säger. Jag insåg först att Gud visat mig vägen till att bli doktor och tjänstgöra för de sjuka, men att han även visade mig vägen och kallelsen till att tjäna hela kyrkan som präst. Så att vara doktor förberedde vägen för prästadömet.

Och nu blir du präst?

Nej inte än. Den 3:e november kommer jag att vigas till diakon, tillsammans med 34 andra personer från Opus Dei och från 16 olika länder, av Mons. Celso Morga. Och

om Gud vill, så blir vi prästvigda i maj nästa år.

Hur har du förberett dig?

Jag har varit i Rom i några år nu och studerar vid *Det heliga Korsets påvliga universitet* och tar även del av ytterligare utbildning på *det Heliga Korsets romerska kollegiet* tillsammans med många andra medlemmar i Opus Dei från hela världen. Jag har kommit till att förstå under dessa år att den största förberedelsen för Prästadömet är den Helige Andes arbete, men att Gud använder dem runt omkring i vår närhet, till att vägleda och forma oss.

Vilket ämne har du gillat mest på Universitetet?

Jag gjorde min doktorsavhandling i moralisk teologi och med tanke på min medicinska utbildning, så är det nog inte så överraskande att jag

verkligen njöt av alla ämnen som berör bioetik och de filosofiska grunderna för medicinsk praxis.

Vad är ämnet för din doktorsavhandling?

Man brukar säga att lättaste sättet att somna är att fråga en doktorand om ämnet för hans avhandling. Men med risken av att försätta dig i sömn, vill jag våga säga att min avhandling grundar sig på klokhetsdygden som den nödvändiga kopplingen mellan det ”tekniskt korrekta” och det ”moraliskt goda” i medicinskt beslutsfattande. Som läkare på en intensivvårdsavdelning, har jag mött detta dilemma många gånger: Att kunna veta vart man skall dra linjen och säga till patienten. ”nu räcker det”.

**Moralteologi, Rom, prästadöme ...
Saknar du dina år i bushen?**

Minnet kan ingen ta ifrån oss och jag kommer aldrig att glömma äventyren med att växa upp tillsammans med djuren. Men ett liv att tjäna Gud och sin nästa är ett ännu större äventyr. Du vaknar på morgonen och du är aldrig helt säker på var slutet av dagen kommer att föra dig.

Tidigare beundrade jag endast skönheten i Guds skapelse; nu tänker jag på Guds kärleksfulla hand, vart han leder mig. Jag hoppas genom mitt prästadöme, att många fler upptäcker äventyret av en gudomlig kallelse. Be för oss.